

М ы л е т о . 140.

Сдно Мѣлѣ, защѣто было затластѣло Отъ малого єчмѣкѣ, разскачало сѧ, и начнѣло да вѣка и да дѣма: Баща ми въ Кѣнь скорохѣденъ, и азъ цѣль оуподобилъ сѣмь сѧ на него. Но понѣже нѣкогда потреbѣло да хѣди скѣро, като запрѣло, тога вѣла смысліо Баща си, че вѣль Магарѣ.

Тамъ Приказка подчака: че и ако нѣкогда времѧ-то произвѣжда человѣка въ нѣкои славѣ и честѣ, но Онъ не трѣба да злбораѣкъ първо-то си состоѧнїе: защѣ тоа вѣкѣ въ непостоѧнїи низвѣстенъ.

Змїѧ-та и Селачаникъ-а. 141.

Сдна Змїѧ напрѣвила си была гнѣздѣто предъ вратами на єдинъ Селачъ, и оуморила мѣлко-то дѣтѣ. Затовѣ станало плачъ голѣмъ на родитѣли-тѣ. И Баща мѣлѣ Отъ скѣрбѣ зѣль брадвѣ, и пригѣтилъ сѧ а оубѣ Змїѧ-тѣ токѣ като излѣзна. Като сѧ подада Змїѧ-та мало, понѣже пребѣрзалъ Селачъ-а да ижъ оудари, зевлѣчилъ, но оударилъ само оустїе-то на дѣпка-та. Като сѧ згнѣла Змїѧ-та, Селачъ-а сакалъ, че Змїѧ-та не была юмнѣла кѣче злѣ-то, взѣлъ хлѣбъ и сблѣзъ, и тѣрналъ въ дѣпка-тѣ. А Змїѧ-та испѣстила єдинъ тѣнакъ гласъ по звѣчай, и рѣклѣ: нещѣ вѣде кѣче Отъ сера на тѣтакъ леждѣ наѣсъ кѣра, илъ прѣателство, до когито азъ глагамъ камыкѣ-а, а ты гробъ-а на дѣтѣ-то си.

Товѣ Сказанїе подчака: че никой никоги назлбораѣкъ раждѣ-тѣ и Отмѣнїе-то, до когито глаѣда знаменїе, рѣзъ коѣто сѧ въ Скорбѣлъ.

Свириѣлникъ. 142.

Сднѣ Свириѣлникъ съвирилъ войскѣ въ трѣбѣ-тѣ си: (вѣрѣата) и понѣже го оуловили противни-тѣ, выкаль: ма оубѣвайтѣ, **Б**ѣзъ мѣжіе! напрѣздно и нѣпѣсто! за азъ никого Отъ вѣсъ не сѣмь оубѣль: и Фскѣнь таїж